

nantsministeren, og det skal jeg derfor lade ligge. Det andet Spørgsmaal, der blev fremdraget af det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Vajer), angik Post 35 i § 14. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil være tilfreds med, at jeg her indskrænker mig til at udtale, at jeg i al den Udførlighed, som jeg formaar, skal meddele de Oplysninger, som han ønskede, til Udvalget. Jeg tror, at det vilde være noget trættende for det høie Thing, om jeg vilde bevære det med en detailleret Redegjørelse af dette i og for sig jo ikke meget væsentlige Spørgsmaal, men jeg skal blot udtale, at lignende Udgifter have været afholdte af Statskassen ved alle lignende Leiligheder ligesaa fuldt efter 1849 som før 1849.

Klein: Da jeg igaar begjærede Ordet, var jeg dertil foranlediget ved en Udtalelse af min ærede Sidemand (Rimestad). Siden den Tid er der jo kommet et Foredrag af den høitærede Conseilspræsident imellem, men jeg finder det dog at være rigtigt først at afgjøre mit lille personlige Mellemværende med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), og dette saa meget mere, som jeg derved vil faae Leilighed til ialtsald for en Del ogsaa at henvende nogle Ord til den meget ærede Conseilspræsident, der kunne tjene til Svar paa de af ham nys fremsatte Bemærkninger. — Uagtet jeg, saavidt jeg kan se, egentlig var den, der var udbæst, forsaavidt Meninger, som jeg vedkjender mig, paa Forhaand vare blevne stemplede som næsten affindige, er jeg mig dog bevidst, at jeg i min Dmtale af Andres Meninger har været meget hensynsfuld, at jeg har ydet Andres Meninger fuld Anerkjendelse og kun udbedt mig, at man til Gjengjæld ogsaa vilde respektere den Overbevisning, hvortil jeg for mit Bedkommende maatte være kommen. Men det forekommer mig — og det gjør mig ondt at skulle sige det — at min ærede Sidemand egentlig ikke betalte mig tilbage med samme Mønt, som jeg havde givet ham. Jeg sigter ikke derved til, at han — om det nu er med Rette eller Urette, skal jeg lade være uafgjort — som det forekommer mig, med en vis Overlegenhed dømt om de Meninger, som jeg havde udtalt. Det ærede Medlem støttede sig jo rigtignok væsentlig i den Henseende — saavidt jeg opfattede ham — paa den sikre Forvisning, som han havde om, at han havde saa at sige hele Partiet og ialtsald alle Partiets Jurister i Nyggen bagved sig. Hvorvidt dette maatte forholde sig saaledes, derom skal jeg slet ikke udtale nogen Mening; jeg har ikke holdt Mandtal over det saafaldte Partis Medlemmers Meninger eller talt Juristerne i Partiet. Det er mig end ikke ganske klart, hvad der menes med Partiets Jurister, om det er de Medlemmer af Højrepartiet her i Folkethinget, som ere Jurister, eller om derved sigtes til overhovedet alle de Su-

rister, som over hele Landet maatte bekjende sig til de politiske Anstuelser, som nærmest maa siges at være Højres. Hvis det Sidste skulde være Tilfældet, er det aabenbart, at det bliver saameget vanskeligere at afgjøre, hvem der har Ret i den fremsatte Mening eller ikke. Men hvorledes det nu end maatte forholde sig i den Henseende, vil jeg sige, at jeg ikke vil tage et saadant Hensyn, som min ærede Sidemand synes at tage, til Talmajestæten i dette Tilfælde. Jeg har overhovedet aldrig høiet mig for Tallet, aldrig høiet mig for, hvad der var sagt som den almindelige Mængdes Mening, aldrig høiet mig for, hvad der har været Regeringens eller Magthavernes Mening, men søgt at danne og at hævde mig selv en selvstændig Mening. Det har jeg gjort, siden jeg overhovedet begyndte at tage Del i det politiske Liv, og jeg har — det tør jeg sige med Sikkerhed — ikke svigtet denne min Maade at optræde paa indtil dette Dieblit. Altsaa for mig vil det ikke være afgjørende eller knusende, om ogsaa min ærede Sidemand kunde møde op med alle Partiets Surister imod mig; det er Grunde, som skulde overbevise mig, og ikke Tallet. Men jeg kunde fristes til at sige, at naar det ærede Medlem saa udtrykkelig gjorde gjældende, at det var Partiets Jurister, som skulde staa imod mig, saa vidner det i Grunden om, at Sagen dog ikke er saa ganske sikker eller klar. Det er jo dog tænkeligt, at netop den Omstændighed, at de sammenknyttede af et stærkt Partibaand, kunde faae nogen Indflydelse paa Opfattelsen. Jeg skal isvrigt som en Illustration tilspøie, at det jo vistnok er saa, at der har været forfjellige Meninger om den Ting at lade den midlertidige Finantsbevilling gjælde for hele Finantsaaret og at undlade paany at forelægge Finantsloven for 1881—82 i denne Session, førend man vidste, hvad Regeringen vilde gjøre, og efter at man var blevet bekjendt dermed. Men jeg vil dernæst sige, at saa megen Pris som jeg selvfølgelig end sætter paa Juristers Mening og Dom, naar der er Tale om Fortolkning af Grundloven saavel som overhovedet om Fortolkning af Love, saa har jeg dog den Opfattelse, at der er Omraader, paa hvilke en politisk Indsigt, en politisk Modenhed og Erfaring maatte ere ligesaa væsentlige Momenter som den juridiske Uddannelse. Dersom der her var Spørgsmaal om, hvorvidt der forelaa en saadan Krænkelse af Grundlovens Bestemmelser, at der kunde være Tale om at drage Nogen til Ansvar, dersom der var Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen skulde kunne dømmes for at have begaaet en saa utvivlsom Krænkelse af Grundloven, enten af dens bestemte Ord eller af dens bestemte Aand og Mening, at det ikke kunde være tvivlsomt, at de Paagjældende jo havde maattet kunne sige sig selv, at de tilfødte og krænkede Grundloven, dersom der var Spørgsmaal om en Fortolkning af denne Art, i denne Retning, ja da vilde jeg sige, at